

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 7Ek/823/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120294874
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Holecová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6120294874.4

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., so sídlom: Panónska cesta 2, 851 04 Bratislava - Petržalka, IČO: 359 378 74, proti povinnému: Y. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom: XXXXX I. č. XXX, o vymoženie 63,74 eur s príslušenstvom, o návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie, o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7Ek/823/2020 zo dňa 4. augusta 2020, takto

rozhodol:

Sťažnosť oprávneného zamietla.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7Ek/823/2020 zo dňa 4. augusta 2020 vydaným vyšším súdnym úradníkom súd návrh oprávneného na vykonanie exekúcie v časti výšky iných trov vo výške 42,00 eur podľa § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku zamietol. V odôvodnení svojho uznesenia súd uviedol, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie zo dňa 13.05.2020 domáhal od povinného vymoženiu 63,74 eura s príslušenstvom na základe exekučného titulu - výkazu nedoplatkov vydaného oprávneným sp. zn. 1146226013, zo dňa 29.04.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 17.05.2011. V návrhu na vykonanie exekúcie si oprávnený v elektronickom formulári v časti F) „Trový exekúcie - oprávnený“ v spojení s opravou návrhu uplatnil nárok na trovy exekúcie v celkovej výške 42,- eur vrátane DPH, pozostávajúcich z výšky iných trov v sume 42,- eur, predstavujúcich paušálne trovy starej exekúcie v exekučnom konaní vedenom exekútorským úradom JUDr. Michal Kešľač - súdny exekútor, Exekútorský úrad Spišská Nová Ves, so sídlom Mlynská 2, 052 01 Spišská Nová Ves, pod sp. zn. EX 109/2012. Súd uviedol, že pokiaľ ide o sumu 42,00 eur, ktorá podľa zistení súdu predstavuje oprávneným uhradené trovy starej exekúcie ukončenej ex-lege za splnenia podmienok uvedených v zákone č. 233/2019 Z. z., na túto nedisponuje oprávnený spôsobilým exekučným titulom proti povinnému. Ako vyplýva z § 6 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z. z., upovedomenie o zastavení starej exekúcie s výzvou na úhradu paušálnych trov je exekučným titulom. No uvedený exekučný titul predstavuje oprávnenie súdneho exekútora vymáhať paušálne trovy od oprávneného. Uvedený exekučný titul nezaväzuje k plneniu povinného (ktorému sa ani nedoručuje) a ani nie je vydaný v prospech oprávneného. Oprávnený tak nedisponuje exekučným titulom na vymáhanie paušálnych trov od povinného. Úhradou paušálnych trov oprávneným súdnemu exekútorovi totiž podľa názoru súdu nedochádza k prechodu práva z exekučného titulu (zo súdneho exekútora na oprávneného) a ani nedochádza k prechodu uloženej povinnosti z exekučného titulu (z oprávneného na povinného). Taktiež, ako vyplýva bez akýchkoľvek pochybností z ustanovenia § 9 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z. z., okrem náhrady súdneho poplatku za návrh (súd poznamenáva, že v tejto exekučnej veci je oprávnený oslobodený od súdneho poplatku), oprávnený nemá nárok na náhradu trov spojených s jeho podaním. Oprávnený tak nedisponuje exekučným titulom na vymáhanie sumy 42,00 eur od povinného, pričom náklady oprávneného nie je možné podľa § 9 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z. z. uplatňovať ani ako náhradu trov spojených s podaním návrhu na vykonanie exekúcie. To znamená, že oprávnený má opätovným návrhom na vykonanie exekúcie právo žiadať vymoženie toho, čo mu priznáva exekučný titul, na podklade ktorého sa má exekúcia vykonať a náhrady súdneho poplatku, ktorý bol povinný zaplatiť

za podanie tohto návrhu. Na základe uvedeného súd v exekučnom konaní považoval uplatnenie nároku zo strany oprávneného na náhradu iných (paušálnych) trov exekučného konania vo výške 42,00 eur za nedôvodné a preto súd podľa ustanovenia § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku návrh oprávneného na vykonanie exekúcie v časti vymoženia trov exekúcie oprávneného vo výške 42,00 eur zamietol. Poukázal aj na uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 79Ek/693/2020 zo dňa 29.06.2020.

2. Proti tomuto uzneseniu podal oprávnený dňa 20. 08. 2020 sťažnosť s odôvodnením, že súd pri rozhodovaní o návrhu oprávneného vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, s výkladom predmetných zákonných ustanovení a ich aplikáciou zo strany súdu na daný prípad sa nestotožnil. Poukázal na skutočnosť, že keď § 6 ods. 2 zákona č. 233/2019 Z.z. hovorí o tom, že paušálne trovy znáša oprávnený, ktorého exekútor vyzve na zaplatenie paušálnych trov v upovedomení o zastavení starej exekúcie, ide iba o zaplatenie paušálnych trov v zmysle § 252 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, podľa ktorého každý platí výdavky, ktoré mu v konaní vzniknú. Zaplatením paušálnych trov oprávneným, sa tieto z pohľadu práva hmotného stávajú príslušenstvom pohľadávky a v prípade podania opätovného návrhu na vykonanie exekúcie môže oprávnený požadovať ich náhradu ako úhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, o čom svedčia ustanovenia dôvodovej správy k zákonu č. 233/2019 Z.z. Oprávnený považuje zužujúci výklad konajúceho súdu dikcie zákona č. 233/2019 Z.z., v zmysle ktorého zamietol návrh oprávneného na výkon exekúcie v časti 42, 00 eur, v rozpore so zásadou ochrany jeho práv. V prípade uplatnenia si príslušenstva pohľadávky (nákladov spojených s uplatnením si pohľadávky) ide o hmotnoprávny nárok, a preto neobstojí argumentácia a odkaz konajúceho súdu na § 9 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z.z., podľa ktorého oprávnený nemá nárok na náhradu trov spojených s podaním opätovného návrhu, okrem náhrady súdneho poplatku. Uvedený právny názor oprávneného je v súlade s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky - Uznesenie sp.zn. ÚS 224/2020-18 zo dňa 12. 5. 2020, kde v bode 28. odôvodnenia rozhodnutia je na záver uvedené: „Navyše, je potrebné dodať, že sťažovateľke nič nebráni podať opätovne návrh na vykonanie tejto exekúcie podľa § 9 zákona č. 233/2019 Z.z., v rámci ktorého si môže uplatniť aj náhradu paušálnych trov starej exekúcie ako náklad spojený s uplatnením pohľadávky.“ Oprávnený poukázal aj na skutočnosť, že vo vzore elektronického formulára návrhu na vykonanie exekúcie je v časti F, iné trovy, uvedená informácia, že inými trovami sa pri starej exekúcii považujú najmä paušálne trovy na úhradu starej exekúcie vo výške 35 eur zvýšené o daň z pridanej hodnoty, ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty. Vzhľadom na uvedené skutočnosti oprávnený považuje svoj nárok na uplatnenie náhrady paušálnych trov za dôvodný a preto navrhol, aby súd jeho sťažnosti v plnom rozsahu vyhovel, zrušil napadnuté uznesenie a vydal poverenie príslušnému súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie vo výške, ktorú si oprávnený uplatnil v návrhu.

3. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

4. Podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietla sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

5. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

6. Podľa § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

7. Podľa § 245 CSP, v sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.

8. V zmysle § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

9. Súd (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku), po zistení, že sťažnosť bola podaná včas (§ 242 CSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané (§ 240 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná (§ 239 ods. 1, ods. 2 CSP), po skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti (§ 127 CSP v spojení s § 243 CSP), dospel k záveru, že sťažnosť oprávneného nie je dôvodná.

10. Základom rozhodnutia sťažnostného súdu bola aplikácia ust. § 250 ods. 1 CSP, keďže sa stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí. Z obsahu súdneho spisu mal súd potvrdený skutkový stav tak, ako ho uviedol vyšší súdny úradník a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver. Odôvodnenie napadnutého uznesenia poskytuje dostatočný podklad pre uvedený právny záver, pričom poskytuje primeranú odpoveď aj na oprávneným uplatnené dôvody sťažnosti. Súd preto nemal v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej vyšším súdnym úradníkom. Práve pre správnosť a i objektívnu argumentačnú presvedčivosť dôvodov uvedených v napadnutom uznesení by z titulu aplikácie ust. § 250 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 202 ods. 2 Exekučného poriadku nebolo potrebné odôvodňovať uznesenie sťažnostného súdu. Avšak vo väzbe k dôvodom sťažnosti oprávneného súd považuje za potrebné nad rámec ustanovenia § 202 ods. 2 Exekučného poriadku doplniť odôvodnenie tohto uznesenia o výklad smerujúci k zdôrazneniu správnosti záverov prijatých súdom v napadnutom uznesení.

11. Súd v preskúmanom rozhodnutí podľa § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku zamietol uplatnený nárok oprávneného na vymoženie iných trov exekúcie vo výške 42,00 Eur. Oprávnený v podanej sťažnosti s rozhodnutím súdu nesúhlasil poukazujúc predovšetkým na dôvodovú správu k zákonu č. 233/2019 Z.z., z ktorej má podľa jeho tvrdení vyplývať jeho nárok domáhať sa voči povinnému pri opätovnom podaní návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 9 zák. č. 233/2019 Z.z. aj vymoženia paušálnych trov starej exekúcie v sume 42,- eur podľa § 6 zák. č. 233/2019 Z.z., ktoré uhradil súdnemu exekútorovi. Vymáhanie týchto trov predpokladá podľa oprávneného aj znenie elektronického formulára návrhu na vykonanie exekúcie a existenciu tohto nároku potvrdil aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp. zn.: ÚS 224/2020-18 zo dňa 12.05.2020.

12. Podľa § 6 ods. 1 zák. č. 233/2019 Z.z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 233/2019 Z.z.“), trovy starej exekúcie exekútora pozostávajú z trov exekútora, ktoré si pred zastavením starej exekúcie z prijatého alebo vymoženého plnenia oprávnené ponechal, a paušálnych trov vo výške 35 eur; ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa výška paušálnych trov o daň z pridanej hodnoty, ktorú je exekútor povinný platiť podľa osobitného predpisu. Na úhradu iných trov starej exekúcie, ako trov uvedených v prvej vete, nemá exekútor nárok.

13. Podľa § 6 ods. 2 zák. č. 233/2019 Z.z., paušálne trovy znáša oprávnený. Exekútor vyzve oprávneného na zaplatenie paušálnych trov v upovedomení o zastavení starej exekúcie, ak exekútor paušálne trovy uplatňuje.

14. Podľa § 6 ods. 3 veta prvá zák. č. 233/2019 Z.z., upovedomenie o zastavení starej exekúcie s výzvou na úhradu paušálnych trov, na základe ktorej neboli paušálne trovy uhradené do 60 dní od ukončenia exekučného konania, je exekučným titulom.

15. Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 233/2019 Z.z., oprávnený po zastavení starej exekúcie podľa tohto zákona podá opätovne návrh na vykonanie exekúcie, k návrhu na vykonanie exekúcie musí pripojiť exekučný titul, upovedomenie o zastavení starej exekúcie alebo uznesenie súdu, ktorým určil, že došlo k zastaveniu starej exekúcie podľa § 8 ods. 2, alebo ktorým súd zamietol námietky alebo ktorým sa námietky odmietli.

16. Podľa § 9 ods. 3 zák. č. 233/2019 Z.z., okrem náhrady súdneho poplatku za návrh podľa odseku 1 oprávnený nemá nárok na náhradu trov spojených s jeho podaním.

17. Súd na úvod považuje za potrebné poukázať na základnú zásadu uplatňovanú v exekučnom konaní, a to že súdny exekútor má nárok na náhradu trov exekúcie zásadne od povinného a to v okamihu nariadenia exekúcie, avšak s výnimkou situácií predpokladaných zákonom, kedy zákon ukladá súdu (resp. súdnemu exekútorovi pri zastavení starých exekúcií podľa § 6 zák. č. 233/2019 Z.z.) zaviazat'

na úhradu trov exekúcie súdneho exekútora namiesto povinného, oprávneného. Vždy sa však jedná o pohľadávku súdneho exekútora spočívajúcu v nákladoch exekúcie, ktorú má súdny exekútor buď voči povinnému, alebo voči oprávnenému. Citované zákonné ustanovenie § 6 zák. č. 233/2019 Z.z. jasne ustanovuje, že trovy starej exekúcie exekútora pozostávajú aj z paušálnych trov vo výške 35,- eur navýšených o DPH, ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty, pričom tieto trovy znáša oprávnený (§ 6 ods. 2 zák. č. 233/2019 Z.z.). V danom prípade zákonodarca jasne ustanovil, že pri zastavení starej exekúcie je to práve oprávnený, kto je povinný znášať tieto paušálne trovy starej exekúcie súdneho exekútora. Upovedomenie o zastavení starej exekúcie sa stáva exekučným titulom, na základe ktorého je exekútor oprávnený domáhať sa vymoženia paušálnych trov starej exekúcie voči oprávnenému aj cestou jeho núteného výkonu, keďže zákonodarca tomuto právnomu aktu súdneho exekútora priznal status exekučného titulu (§ 6 ods. 3 zák. č. 233/2019 Z.z.). Preto už zo svojej podstaty tohto nároku (nárok súdneho exekútora na trovy exekúcie) nie je možné prisvedčiť názoru, že sa jedná o príslušenstvo pohľadávky oprávneného v zmysle ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Pohľadávku súdneho exekútora na trovy starej exekúcie ani po jej uhradení oprávneným nie je možné na podklade tohto ustanovenia považovať za príslušenstvo opätovne vymáhanej pohľadávky oprávneného. Tento záver umocňuje aj skutočnosť, že náklady spojené s uplatnením alebo bránením práva v (súdnom) konaní sa v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka nestanú príslušenstvom pohľadávky skôr, než je o nich príslušným orgánom rozhodnuté. Ak strane (účastníkovi) konania príslušný orgán nárok na náhradu trov konania v určenej výške neprizná, nie je možné tieto trovy následne vymáhať ani v exekučnom konaní pre absenciu exekučného titulu ako materiálneho predpokladu vedenia exekúcie. Inými slovami, pokiaľ sa oprávnený domáha návrhom na vykonanie exekúcie vymoženia príslušenstva pohľadávky, musí disponovať spôsobilým exekučným titulom, ktorý mu je toto príslušenstvo priznané. Pokiaľ ide o sumu 42,00 eur, ktorá predstavuje oprávneným uhradené trovy starej exekúcie ukončenej ex lege za splnenia podmienok uvedených v zákone č. 233/2019 Z.z., na túto oprávnený nedisponuje žiadnym exekučným titulom proti povinnému, ako to správne uviedol aj súd v napadnutom uznesení. Ako vyplýva z § 6 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z.z., upovedomenie o zastavení starej exekúcie s výzvou na úhradu paušálnych trov je exekučným titulom. No uvedený exekučný titul zakladá výlučne oprávnenie súdneho exekútora vymáhať paušálne trovy od oprávneného, ktorý tu vystupuje ako subjekt povinnosti. Oprávnený tak nedisponuje žiadnym exekučným titulom, ktorý by ho oprávňoval domáhať sa voči povinnému vymoženia paušálnych trov starej exekúcie v sume 42,- eur s DPH. Úhradou paušálnych trov oprávneným súdnemu exekútorovi totiž ani podľa názoru sťažnostného súdu nedochádza k prechodu práva z exekučného titulu zo súdneho exekútora na oprávneného a ani nedochádza k prechodu uloženej povinnosti z exekučného titulu z oprávneného na povinného. Exekučne vymáhateľným príslušenstvom pohľadávky oprávneného potom nemôžu byť paušálne trovy starej exekúcie prináležiace súdnemu exekútorovi, a to ani po ich uhradení súdnemu exekútorovi zo strany oprávneného. Súd zároveň konštatuje, že zákon č. 233/2019 Z.z. tieto paušálne trovy súdneho exekútora ani osobitným ustanovením nezaradil po ich uhradení medzi príslušenstvo pohľadávky oprávneného a tak v tejto právnej úprave absentuje ustanovenie, ktoré by umožňovalo oprávnenému v prípade podania opätovného návrhu na vykonanie exekúcie požadovať ich náhradu. Súd ďalej dodáva, že z ustanovenia § 9 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z.z. vyplýva, že okrem náhrady súdneho poplatku za návrh oprávnený nemá nárok na náhradu iných trov spojených s jeho podaním. Správny je potom záver súdu prijatý v preskúmanom rozhodnutí, že oprávnený nedisponuje exekučným titulom na vymáhanie sumy 42,00 eur od povinného a uvedené náklady oprávneného nie je možné podľa § 9 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z.z. uplatňovať ani ako náhradu trov spojených s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

18. Neušlo pozornosti súdu, že oprávnený v podanej sťažnosti odkazuje najmä na dôvodovú správu a znenie el. formulára k návrhu na vykonanie exekúcie, konkrétnym ustanovením zákona č. 233/2019 Z.z. však svoje tvrdenia nepodporil. Rovnako v okolnostiach daného prípadu bližšie nepodrobil výkladu ani ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, upravujúceho príslušenstvo pohľadávky. Podľa súdu tak oprávnený vyvodzuje svoje právo domáhať sa voči povinnému vymoženia paušálnych trov starej exekúcie v sume 42,- eur s DPH len na podklade dôvodovej správy k zák. č. 233/2019 Z.z. a znenia elektronického formulára, avšak bez opory v ustanoveniach samotného zák. č. 233/2019 Z.z. Pokiaľ potom aj dôvodová správa uvádza, že síce tieto paušálne trovy zaplatí oprávnený, z pohľadu „práva hmotného“ sa stanú príslušenstvom pohľadávky (ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky) a v prípade podania opätovného návrhu na vykonanie exekúcie môže oprávnený požadovať ich náhradu, súd pripomína, že dôvodová správa sama o sebe nie je právnou normou, jej primárnym účelom je

objasniť úmysel zákonodarcu pri prijímaní novej právnej úpravy. Preto aj keď dôvodová správa počíta s vymáhaním paušálnych trov exekúcie pri opätovnom podaní návrhu na vykonanie exekúcie v prospech oprávneného, nie je možné súčasne odhliadnuť od spôsobu, akým sa návrh zákona odrazil v celkovej právnej úprave ukončenia starých exekúcií a opätovného podávania návrhov na vykonanie exekúcie zo strany oprávnených subjektov, keďže na existenciu legitímnych očakávaní adresátov právnych noriem je nutné nahliadať nie len izolovane na podklade dôvodovej správy k návrhu zákona, ale práve z hľadiska, ako sa návrh právnej úpravy celkovo odrazí v texte zákona, ktorý sa môže od pôvodného zámeru či predstáv jeho navrhovateľa líšiť. Aj návrh zákona č. 233/2019 Z.z. bol dotknutý viacerými podstatnými zmenami pri prerokovaní v Národnej rade Slovenskej republiky, pričom z obsahu celej dôvodovej správy k tomuto návrhu zákona je zrejmé, že nezodpovedá prijatému normatívnemu textu zákona, a to vo viacerých bodoch. Napríklad podľa dôvodovej správy k § 5 zákona č. 233/2019 Z.z., cit.: „Upovedomenie o zastavení starej exekúcie obsahuje všetky potrebné informácie o vymáhanej pohľadávke a trovách starej exekúcie“, pričom podľa § 5 ods. 2 zákona č. 233/2019 Z.z. nie je podstatnou náležitosťou výška vymáhaného nároku. Ďalej napríklad podľa dôvodovej správy k § 9 zákona č. 233/2019 Z.z., cit.: „Na uľahčenie podania opätovného návrhu na vykonanie exekúcie sa umožňuje oprávnenému pôvodný exekučný titul predložiť vo forme „skenu“, t. j. zaručená konverzia sa nepožaduje“, pričom podľa § 9 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z.z. sa návrh podáva podľa Exekučného poriadku, ktorého § 48 ods. 6 vyžaduje zaručenú konverziu exekučného titulu a výnimka z uvedeného pravidla sa v zákone č. 233/2019 Z.z. (v rozpore s dôvodovou správou) nenachádza. Uvedenými príkladmi súd nepodrobil úplnej komparácii dôvodovú správu s účinným znením zákona, iba poukazuje na skutočnosť, že nezrovnalosti medzi schváleným (a už účinným) znením zákona č. 233/2019 Z.z. a dôvodovou správou nie sú výnimočné a vyskytujú sa na viacerých miestach. Sťažnostný súd preto upriamuje pozornosť na skutočnosť, že oprávnený odvodzuje svoj nárok domáhať sa voči povinnému v novej exekúcii vymoženía aj sumy uhradených paušálnych trov exekútora v starej exekúcii bez opory v prijatom texte zákona. Pokiaľ sa úmysel zákonodarcu v tomto smere neprejavil v účinnej právnej úprave a nemá tak žiadnu oporu v zákone, nie je možné ho dotvoriť súdnym výkladom tak extenzívnym, že sa celkom odkloní od zákonného textu. Úlohou súdu je uplatňovať, nie však pretvárať dielo zákonodarcu. Pokiaľ by súd neaplikoval účinné znenie zákonných noriem, dopúšťal by sa svojvôle, pretože mu na podklade dôvodovej správy neprináleží právo ignorovať znenie aplikovaného právneho predpisu. Rovnaké závery sa vzťahujú aj na dotknutý elektronický formulár. Súd tak bol v tomto prípade povinný uplatniť zák. č. 233/2019 Z.z. ako právny predpis upravujúci zastavenie starých exekúcií ako lex specialis posterior, ktorým bol pri posudzovaní opätovného návrhu povinného na vykonanie exekúcie podľa § 9 ods. 1 zák. č. 233/2019 Z.z. v zmysle čl. 144 ods. 1 Ústavy SR viazaný.

19. Sťažnostný súd sa oboznámil aj s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 224/2020-18 zo dňa 12.05.2020, na ktoré poukázal oprávnený v podanej sťažnosti, kde tento súd v odseku 28. konštatuje, že „sťažovateľke nič nebráni podať opätovne návrh na vykonanie tejto exekúcie podľa § 9 zákona č. 233/2019 Z. z., v rámci ktorého si môže uplatniť aj náhradu paušálnych trov starej exekúcie ako náklad spojený s uplatnením pohľadávky.“ K znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty nepochybne patrí princíp právnej istoty [(čl. 1 ods. 1 ústavy), napr. PL. ÚS 36/95], ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (mutatis mutandis I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované. Sťažnostný súd z obsahu tohto rozhodnutia zistil, že ústavný súd sa v tomto konaní zaoberal ústavnou sťažnosťou obchodnej spoločnosti RAVIL s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, IČO 36 790 869 (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) upovedomením o zastavení starej exekúcie súdneho exekútora JUDr. Radovana Ferencu (ďalej len „súdny exekútor“) sp. zn. EX 435/2003 zo 6. marca 2020 v časti výzvy na úhradu trov starej exekúcie (ďalej len „napadnuté upovedomenie“). Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namietala, že napadnutým upovedomením o zastavení exekúcie v časti výzvy na zaplatenie paušálnych trov starej exekúcie, adresovaným sťažovateľke, bolo zasiahnuté do jej označených práv. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti kritizovala predmetnú právnu úpravu § 6 ods. 2 zákona č. 233/2019 Z. z., v zmysle ktorej paušálne trov starej exekúcie (35,- Eur s DPH) znáša oprávnený. Túto zákonnú konštrukciu,

zavedenú zákonodarcom, považovala za protiústavnú, nesúcu znaky retroaktivity, v rozpore s jej legitímnymi očakávaniami ako oprávnenej v ex lege skončenej starej exekúcii. Zo zistených skutočností vyplýva, že ústavný súd v danom prípade posudzoval ústavný súlad interpretácie § 6 ods. 2 zák. č. 233/2019 Z.z. v napadnutom upovedomení a preto jeho závery na daný prípad nedopadajú. Len v závere svojho rozhodnutia na podporu svojich záverov (sťažovateľka so svojou sťažnosťou neuspela) bez bližšieho zdôvodnenia vyslovil, že oprávnená si môže uplatniť paušálne trovy starej exekúcie ako náklad spojený s uplatnením pohľadávky. Keďže ústavný súd k tomuto nepodal žiadne vysvetlenie, ktoré by bolo spôsobilé vyvrátiť vyššie prezentované závery exekučného súdu v tomto konaní a ústavný súd ani neposudzoval súladnosť takej interpretácie a aplikácie právnych predpisov v napadnutom upovedomení s Ústavou Slovenskej republiky (resp. kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách), ktoré by boli aplikovateľné na daný prípad (jeho rozhodnutie sa nedotýka právneho rámca prejednávanej veci), sťažnostný súd mu nemohol pripísať ani oprávneným požadovanú relevanciu. V danom prípade pri výklade súvisiacich právnych predpisov exekučným súdom preto nemohol byť nijak zasiahnutý ani princíp právnej istoty oprávneného v podobe predvídateľnosti práva, keďže sa nejedná o skutkovo a ani právne obdobné veci, čomu zodpovedá aj skutočnosť, že oprávnený sa očividne ani nenachádza v situácii obdobnej tej, v ktorej sa ocitla pred ústavným súdom sťažovateľka. Je potrebné v tejto súvislosti ďalej zdôrazniť, že len názor ústavného súdu v odôvodnení jeho rozhodnutia majúci zovšeobecňujúcu povahu je záväzný pre typovo podobné prípady, čím sa vylučuje ľubovôľa pri aplikácii práva. Z obsahu uznesenia ústavného súdu je zistiteľné, že ústavný súd v citovanom odseku tohto rozhodnutia ani nepredostrel všeobecný právny názor k otázke, či sa paušálne trovy starej exekúcie prináležiace súdnemu exekútorovi po ich uhradení stávajú príslušenstvom pohľadávky oprávneného pri opätovnom návrhu na vykonanie exekúcie, ktorý by mal zovšeobecňujúci záväzný potenciál vo vzťahu k rovnakému právnomu posúdeniu tejto otázky v obdobných prípadoch. Jedná sa len o konštatovanie ústavného súdu, bez akéhokoľvek vzťahu k dotknutým ustanoveniam zák. č. 233/2019 Z.z. a bez akejkoľvek reflexie k protichodným právnym názorom na túto problematiku. Pre úplnosť súd dodáva, že mu nie je známe také rozhodnutie ústavného súdu, v ktorom by tento súd posudzoval ústavnú udržateľnosť rozhodnutia exekučného súdu o návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie voči povinnému v časti vymoženía paušálnych trov starej exekúcie. Len takéto rozhodnutie by bolo pre posúdenie daného prípadu významné.

20. Podľa § 10 ods. 1 zák. č. 233/2019 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, na postup podľa tohto zákona sa použije Exekučný poriadok, okrem ustanovenia § 53 ods. 3 písm. g).

21. Podľa § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku, súd návrh na vykonanie exekúcie zamietne, ak zistí rozpor návrhu alebo exekučného titulu s týmto zákonom.

22. Podľa § 53 ods. 4 veta prvá Exekučného poriadku, súd z dôvodov podľa odseku 3 návrh zamietne celkom alebo sčasti.

23. Sťažnostný súd na podklade vyššie uvedeného výkladu a zistených skutočností dospel k záveru, že pokiaľ súd v napadnutom uznesení návrh oprávneného na vykonanie exekúcie v časti uplatneného nároku na vymoženie iných trov exekúcie v sume 42,- eur zamietol na základe ustanovenia § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku (v spojení s § 53 ods. 4 Exekučného poriadku), takéto rozhodnutie je vecne správne. Z uvedených dôvodov súd nemohol konať inak, než postupom bez nariadenia pojednávania (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) sťažnosť oprávneného podľa § 250 ods. 1 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku ako nedôvodnú zamietnuť. Keďže do vydania poverenia na vykonanie exekúcie je účastníkom konania len oprávnený (§ 35 ods. 1 Exekučného poriadku), v danom prípade nebolo medzi kým rozhodnúť o nároku na náhradu trov tohto konania. Z týchto dôvodov súd výrok o trovách sťažnostného konania považoval za nadbytočný (k tomu porovnaj napr. uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. 02. 2017, sp. zn. 17Co/38/2017).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku, § 355 ods. 2 CSP).

Proti tomuto uzneseniu dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).